DOMSTOLENS DOM
7. februar 1985 [1]

I sag 173/83

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Michel van Ackere, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den franske Republik, ved Gilbert Guillaume, som befuldmægtiget, bistået af Gérard Boivineau, som stedfortrædende befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på den franske ambassade, 2, rue Bertholet,

sagsøgt,

hvorunder Kommissionen har nedlagt påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EØF-traktatens artikel 34, ved, med anordning nr. 79/981 af 21. november 1979 og to bekendtgørelser til dets gennemførelse af samme dato, at have indført en indsamlings- og bortskaffelsesordning for olieafald, der udelukker udførsel heraf til de øvrige medlemsstater,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco og C. Kakouris, dommerne T. Koopmans, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

1 — Processprog: Fransk.

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

1. Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1.1. Bortskaffelse af olieaffald er genstand for Rådets direktiv 75/439 af 19. juni 1975 (EFT L 194, s. 31).

Direktivet bestemmer, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre indsamling og bortskaffelse af olieaffald, fortrinsvis ved genanvendelse (artiklerne 2-4). Direktivets artikel 5 bestemmer:

»Såfremt de i artiklerne 2,3 og 4 fastsatte mål ikke kan nås på anden vis, træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige for at en eller flere virksomheder foretager indsamling og/eller bortskaffelse af det olieaffald, som de får tilbudt fra indehavere eventuelt i det område, som i givet fald tildeles dem af den kompetente myndighed«.

1.2. Den franske Republik gennemførte nævnte direktiv i fransk ret med anordning nr. 79/981 af 21. 11. 1979 »om genvinding af olieaffald« (JORF af 23. 11. 1979, s. 2900) og med bekendtgørelser af 21.11.1979 om »bestemmelser for indsamling af olieaffald i medfør af anordning nr. 79/981 af 21. 11. 1979« (JORF af 23. 11. 1979, s. 2901) og af 21. 11. 1979 om »bestemmelserne for bortskaffelse af olieaffald i medfør af anordning nr. 79/981 af 21. 11. 1979« (JORF af 23. 11. 1979, s. 2903).

Af de nævnte bestemmelser fremgår det:

— at virksomheder, ved hvis drift der opsamles olieaffald, er pligtige enten at aflevere dette til godkendte indsamlingsvirksomheder, at foranstalte det olieaffald, der opsamles, bortskaffet, forudsat de af miljøministeriet er godkendte hertil, eller at aflevere olieaffaldet til en godkendt bortskaffelsesvirksomhed.

— at hele landet for at sikre en fuldstændig indsamling af olieaffald er opdelt i geografiske zoner (for det meste svarende til et département), i hvilke der af miljøministeriet er udpeget en godkendt indsamlingsvirksomhed efter indkaldelse af tilbud og høring af en interministeriel godkendelseskommission.

— at den godkendte indsamlingsvirksomhed er ansvarlig for indsamlingen af al olieaffald i den zone, godkendelsen gælder.

— at bortskaffelsen af olieaffald ligeledes er betinget af en godkendelse, der meddeles af miljøministeriet.

1.3. Kommissionen var af den opfattelse, at de franske bestemmelser var i strid med traktatens artikel 34, da de ingen undtagelse hjemlede for levering eller salg af olieaffald

til godkendte virksomheder i andre medlemsstater og således indebar et indirekte udførselsforbud, og Kommissionen opfordrede i en den 23. december 1982 dateret skrivelse den franske regering til inden to uger at fremkomme med sine bemærkninger hertil.

Da skrivelsen forblev ubesvaret meddelte Kommissionen den 25. maj 1983 i medfør af traktatens artikel 169, stk. 1, den franske regering en begrundet udtalelse med en frist på en måned til at rette sig efter denne.

Kommissionens stævning af 5. august 1983 er registreret på Domstolens justitskontor den 10. august s.å.

I mellemtiden var den franske regerings svar på den begrundede udtalelse indgået til Kommissionen den 21. juli 1983, men kom først vedkommende tjenestegren i hænde efter stævningens udfærdigelse. I svaret gjorde den franske regering gældende, at dens nationale bestemmelser ikke havde til formål at forbyde udførsel af olieaffald, og opfordrede Kommissionen til at tage sin stilling op til fornyet overvejelse.

1.4. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

2. Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

»1) Det statueres, at Den franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EØF-traktatens artikel 34, ved med anordning nr. 79/981 af 21. november 1979 og to gennemførelsesbekendtgørelser af samme dato at have indført en indsamlings- og bortskaffelsesordning for olieaffald, der udelukker udførsel heraf, selv om levering sker til virksomheder, der i andre medlemsstater er godkendte eller autoriserede til indsamling, bortskaffelse eller regenerering af olieaffald.

2) Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

Den franske Republik har nedlagt følgende påstande:

»1) frifindelse;

2) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

3. Parternes anbringender og argumenter

3.1. Kommissionen har i *stævningen* gjort gældende, at anordning nr. 79/981 af 21. november 1979 og de to gennemførelsesbekendtgørelser af samme dato er i strid med EØF-traktatens artikel 34, da de indfører en ordning, hvorefter indehavere af olieaffald skal levere dette til godkendte franske indsamlings- eller bortskaffelsesvirksomheder, hvorefter indsamlingsvirksomhederne er pligtige at levere olieaffaldet til godkendte franske bortskaffelsesvirksomheder, og hvorefter sidstnævnte virksomheder er pligtige at behandle olieaffaldet på egne anlæg; virkningen af de pågældende franske bestemmelser er således indirekte at forbyde enhver udførsel af olieaffald, herunder til de øvrige medlemsstater.

De kontrolforanstaltninger, der er gennemført af de franske toldmyndigheder, og et cirkulære af 26. oktober 1982 fra økonomi- og budgetministeriet, der påbyder en streng kontrol ved grænserne for at hindre enhver udførsel af olieaffald, bekræfter om fornødent rigtigheden af den fortolkning af de franske bestemmelser, Kommissionen har lagt til grund.

Det franske forbud kan efter Kommissionens opfattelse hverken begrundes i artikel 5 i direktiv 75/439, der eventuelt hjemler indsamling og/eller bortskaffelse af olieaffald i områder, der er tildelt godkendte virksomheder, eller i hensynet til en utilstrækkelig lønsomhed for den art virksomhed, eller i de i EØF-traktatens artikel 36 nævnte hensyn. Alle disse grunde har Domstolen nemlig forkastet i sin dom af 10. marts 1983 i sag 172/82, »Inter-Huiles« (Sml. 1983, s. 555).

3.2. *Den franske regering* har bestridt Kommissionens opfattelse, der er i uoverensstemmelse med såvel de faktiske forhold som de pågældende bestemmelser i deres helhed.

Indledningsvis har den franske regering henvist til, at det ikke kan bestrides, at de pågældende bestemmelser ingen undtagelse hjemler for så vidt angår levering eller videresalg til virksomheder i andre medlemsstater, men at det ikke desto mindre forholder sig sådan, at en sådan undtagelse er ufornøden, da det, som ikke er forbudt, i overensstemmelse med en grundsætning i fransk ret er tilladt. I nærværende tilfælde findes der i de pågældende bestemmelser intet forbud mod udførsel af olieaffald.

Den franske regering har dog anført, at det er rigtigt, at de kontrolforanstaltninger, der er iværksat af de franske myndigheder, er til hinder for udførsel af olieaffald til tredjelande. Det må i denne sammenhæng efter den franske regerings opfattelse haves for øje, at udførsel ikke forbydes som en handelstransaktion, men som et middel til omgåelse af de foranstaltninger, der nødvendigvis er forbundet med målsætningen for direktiv 75/439.

Derimod findes en sådan begrundelse ikke, for så vidt angår udførslen til de øvrige medlemsstater, da virksomhed med bortskaffelse eller regenerering af olieaffald efter bestemmelserne i direktiv 75/439, til hvilken den anfægtede anordning udtrykkeligt henviser, i hele Fællesskabet kun kan udøves på vilkår, der sikrer opfyldelsen af direktivets målsætning.

Hvad angår de faktiske forhold har den franske regering endvidere henvist til de statistiske oplysninger, Kommissionen på Domstolens opfordring er fremkommet med i sag 172/82 vedrørende handelen i Fællesskabet med olieaffald, hvorefter meget betydelige mængder udføres fra Frankrig til de øvrige medlemsstater. Frankrig er således det største eksportland i Fællesskabet af olieaffald til de øvrige medlemsstater.

Hvad angår cirkulæret af 26. oktober 1982, som Kommissionen henviser til, har den franske regering gjort gældende, at cirkulæret nærmere angiver betingelserne for udførsel af olieaffald. Cirkulæret skal bl.a. sikre, dels at de franske bestemmelser om genvinding af olieaffald overholdes, dels at udførsel kun sker til en godkendt bortskaffelsesvirksomhed som omhandlet i artikel 6 i direktivet af 16. juni 1975. Bestemmelserne i cirkulæret af 26. oktober 1982 er således i overensstemmelse med dommen af 10. marts 1983 i sag 172/82.

Hvad angår de punkter i anordning nr. 79/981, som Kommissionen med stævningen i nærværende sag anfægter, har den franske regering anført, at den for på endelig måde at fjerne enhver tvivl påtænker at ændre anordningen således, at det klart fremgår, at indehavere af olieaffald og godkendte indsamlingsvirksomheder kan levere olieaffaldet til enhver bortskaffelsesvirksomhed, der har opnået godkendelse som omhandlet i artikel 6 i direktiv 75/439.

Den franske regering har fremhævet, at denne ændring af bestemmelserne intet vil ændre i den nuværende praksis, som allerede tillader udførsel af olieaffald til de øvrige medlemsstater, forudsat at betingel-

serne i anordningen af 21. november 1979 eller i direktiv 75/439 iagttages. Ændringen vil blot flytte bestemmelser, der nu findes i et cirkulære, op i en anordning.

Enhver indehaver af olieaffald som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i anordning af 21. november 1979 og enhver godkendt indsamlingsvirksomhed som omhandlet i artikel 1, stk. 4, og artiklerne 4-6 i samme anordning kan allerede nu om ønsket udføre olieaffald til andre medlemsstater alene på den betingelse, der er i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 75/439, at den endelige modtager af olieaffaldet er en bortskaffelses- eller regenereringsvirksomhed, der er godkendt af vedkommende myndigheder i en anden medlemsstat.

3.3. Heroverfor har Kommissionen i *replikken* gjort gældende, dels at den omstændighed, at der pågår udførsler af olieaffald mellem Frankrig og de øvrige medlemsstater, ikke kan godtgøre, at en lovgivning ikke — aktuelt eller potentielt — hindrer udførslerne, dels at cirkulæret af 26. oktober 1983, der i visse tilfælde liberaliserede udførslerne af den pågældende vare, ikke bringer overtrædelsen af EØF-traktatens artikel 34 til ophør; opretholdelsen af anordning nr. 79/981 og af dennes gennemførelsesbekendtgørelser medfører retsusikkerhed, der i sig selv kan være til hinder for udførsler; i øvrigt indeholder det nævnte cirkulære efter Kommissionens opfattelse forskellige — ikke efter fællesskabsretten berettigede — restriktioner for udførslerne.

Det drejer sig bl.a. om pkt. B, 30 b, 2. afsnit — hvorefter udførsel kun er tilladt i det omfang, modtageren er en godkendt bortskaffelses- eller regeneringsvirksomhed, under udelukkelse af godkendte indsamlingsvirksomheder hjemmehørende i andre medlemsstater — og om pkt. B, 2° b, 2. afsnit, og B, 3° b, 2. afsnit — hvorefter udførsel er forbudt henholdsvis når eksportøren er en indsamlingsvirksomhed, som ikke er godkendt af de franske myndigheder, og når eksportøren ikke kan fremvise dokumentation for, at den endelige modtager af olieaffaldet er en bortskaffelsesvirksomhed, som er godkendt af vedkommende myndighed i modtagerlandet.

Det er nemlig Kommissionens opfattelse, at de kontrolbeføjelser, der kan udøves af oprindelsesstaten, alene angår overholdelsen af de hjemlige bestemmelser til gennemførelse af direktiv 75/439.

Det er derimod efter Kommissionens opfattelse udelukket, at toldmyndighederne i nævnte stat under nogen omstændigheder skulle kunne hindre udførsel af olieaffald.

3.4. Den franske regering har i *duplikken* gentaget, at de pågældende bestemmelser må betragtes i deres helhed, herunder også cirkulæret af 26. oktober 1982, og har gjort gældende, at der må sondres mellem på den ene side godkendte bortskaffelses- eller regeneringsvirksomheder og på den anden side indsamlingsvirksomheder.

Hvad de førstnævnte angår er det den franske regerings opfattelse, at forbudet mod udførsel i tilfælde af, at det ikke godtgøres, at modtageren er en i en anden medlemsstat godkendt bortskaffelses- eller regenereringsvirksomhed, er i overensstemmelse med direktiv 75/439, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og tredje betragtning til direktivet.

Hvad angår indsamlingsvirksomhederne og den franske ordning, hvorefter godkendelserne meddeles med eneret for en zone, har den franske regering gjort gældende, at ordningen ikke udgør nogen hindring for udførslerne, hvortil kommer, at den har hjemmel i direktiv 75/439, især dettes artikel 5.

Hvad angår Kommissionens anbringende om, at den franske regering ikke har godt-

gjort, at ordningen med eneretszoner for indsamlingen er nødvendig, fordi de i artiklerne 2, 3 og 4 i direktiv 75/439 fastsatte mål ikke kan nås på anden vis, jfr. direktivets artikel 5, har den franske regering anført, at anbringendet er nyt og først er blevet gjort gældende i replikken, hvorfor det ikke kan tages under påkendelse.

For det tilfælde, Domstolen måtte finde, at anbringendet kan tages under påkendelse, har den franske regering gjort gældende, at den fortolkning af artikel 5 i direktiv 75/439, som Kommissionen lægger til grund, ikke er holdbar.

Den indledende sætning »såfremt de i artiklerne 2, 3 og 4 fastsatte mål ...« gælder efter den franske regerings opfattelse hele artiklen; sætningen indebærer faktisk, at det tilkommer medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at nå direktivets målsætning; artikel 5 pålægger således medlemsstaterne en pligt til et vist resultat, og overlader det til medlemsstaternes skøn at fastsætte midlerne for at efterkomme denne forpligtelse. Valget af midler er naturligvis begrænset af forpligtelsen til ikke at hindre samhandelen i Fællesskabet, men den franske regering er af den opfattelse, at de anfægtede franske bestemmelser er i overensstemmelse med sidstnævnte forpligtelse.

4. **Mundtlig forhandling**

Kommissionen ved advokat Daniel Jacob og regeringen for Den franske Republik ved Gérard Boivineau har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 4. oktober 1984.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. november 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 10. august 1983, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til nævnte traktats artikel 34, idet den ved anordning nr. 79/981 af 21. november 1979 og to bekendtgørelser til dens gennemførelse af samme dato, har indført en indsamlings- og bortskaffelsesordning for olieaffald, der udelukker udførsel heraf, selv om levering sker til virksomheder, der i andre medlemsstater er godkendt til indsamling, bortskaffelse eller regenerering af olieaffald.

2 Med anordningen og gennemførelsesbekendtgørelserne gennemførte den franske regering Rådets direktiv 75/439 af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 31), der er udstedt med hjemmel særlig i traktatens artikler 100 og

235, og hvis formål er beskyttelsen af miljøet mod skadelige virkninger, som skyldes udtømning, opbevaring og behandling af sådant affald.

3 Direktivets artikler 2-4 pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at indsamling og bortskaffelse af olieaffald, så vidt muligt ved genanvendelse, sker uden skadelige virkninger. Direktivets artikel 5 bestemmer, at »såfremt de i artiklerne 2, 3 og 4 fastsatte mål ikke kan nås på anden vis, træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige, for at en eller flere virksomheder foretager indsamling og/eller bortskaffelse af det olieaffald, som de får tilbudt fra indehavere eventuelt i det område, som i givet fald tildeles dem af den kompetente myndighed«. Efter direktivets artikel 6, stk. 1, »bør alle virksomheder, som bortskaffer olieaffald, opnå tilladelse«.

4 Til gennemførelse af direktivet udstedte den franske regering den 21. november 1979 anordning nr. 79/981 om genraffinering af olieaffald samt to bekendtgørelser af samme dato til gennemførelse af anordningen (JORF af 23. november 1979, s. 2900). Bestemmelserne opdeler Frankrig i zoner og indfører en godkendelsesordning for såvel indsamlingsvirksomheder som bortskaffelsesvirksomheder. Efter artikel 3 i anordning nr. 79/981 er indehavere af olieaffald pligtige enten at aflevere olieaffaldet til indsamlingsvirksomheder, der er godkendt i overensstemmelse med anordningens artikel 4, eller at stille olieaffaldet direkte til rådighed for en bortskaffelsesvirksomhed, der har opnået godkendelse i henhold til anordningens artikel 8, eller selv at foranstalte olieaffaldet bortskaffet, såfremt de har opnået sådan godkendelse. Efter anordningens artikel 6 er indsamlingsvirksomhederne pligtige at aflevere det indsamlede olieaffald til de godkendte bortskaffelsesvirksomheder. Endelig er de godkendte bortskaffelsesvirksomheder i medfør af artiklerne 2 og 9 i gennemførelsesbekendtgørelsen om bortskaffelse af olieaffald pligtige at behandle olieaffaldet i egne anlæg, da godkendelsen ellers inddrages.

5 Kommissionen er af den opfattelse, at de nævnte bestemmelse — da de ikke indeholder nogen undtagelse, for så vidt angår levering og videresalg til virksomheder i andre medlemsstater, der har opnået godkendelse eller autorisation som omhandlet i artiklerne 5 og 6 i direktiv 75/439, og som driver virksomhed med indsamling eller bortskaffelse af olieaffald — indirekte, men dog utvivlsomt, indebærer et forbud mod udførsel af sådant affald til de øvrige medlemsstater, hvilket er i strid med EØF-traktatens artikel 34. Kommissionen mener sig bekræftet i sin opfattelse af indhentede oplysninger, hvorefter de franske toldmyndigheder ved grænserne udøver en streng kontrol med transport af olieaffald til de øvrige medlemsstater.

6 Den franske regering har gjort gældende, at en udtrykkelig undtagelse for udførsler ikke er påkrævet, da ingen af de pågældende bestemmelser indeholder noget udtrykkeligt udførselsforbud, og da det, som ikke er forbudt, i overensstemmelse med en grundsætning i fransk ret er tilladt.

7 Et sådant anbringende må forkastes. Efter det ovenfor anførte må det lægges til grund, at de franske bestemmelser indirekte indebærer et forbud mod udførsel af olieaffald til udlandet, herunder Fællesskabets medlemsstater, idet bestemmelserne ingen undtagelse indeholder, der muliggør videresalg til indsamlings- eller bortskaffelsesvirksomheder, som i de nævnte stater har opnået en tilladelse som omhandlet i artikel 6 i direktiv 75/439. Den grundsætning, den franske regering påberåber sig, kan i et tilfælde som det foreliggende ikke komme til anvendelse over for bestemmelser, der indeholder et indirekte, men dog utvivlsomt forbud. Hertil kommer, at selv om en sådan grundsætning kunne bringes i anvendelse, ville der fortsat bestå usikkerhed i visse henseender om gældende rets indhold. De franske bestemmelser må således under alle omstændigheder anses for at have en afskrækkende virkning for udførsler.

8 Efter fast retspraksis kan en sådan situation udgøre en hindring for samhandelen mellem medlemsstaterne, hvilket er forbudt ifølge EØF-traktatens artikel 34.

9 Den franske regering har endvidere gjort gældende, at de franske bestemmelser bør betragtes i deres helhed. Bestemmelserne omfatter ud over den førnævnte anordning og to bekendtgørelser af 21. november 1979, et cirkulære af 26. oktober 1982, der udtrykkeligt åbner mulighed for udførsler til bortskaffelsesvirksomheder i andre medlemsstater alene på betingelse af fremlæggelsen af en attest for disses godkendelse efter national ret.

10 Det bemærkes, at det pågældende cirkulære, der i øvrigt kun åbner mulighed for udførsel af olieaffald til godkendte bortskaffelsesvirksomheder i andre medlemsstater, og ikke til indsamlingsvirksomheder — efter sin ordlyd — alene udgør et internt »notat« til vedkommende tjenestegrene; som det fremgår af sagens akter, er virksomhederne ikke blevet gjort bekendt med cirkulæret, og de kan ikke støtte nogen rettigheder herpå. Cirkulæret kan følgelig ikke træde i stedet for administrativt fastsatte bestemmelser som nævnte anmodning og bekendtgørelser.

11 Herefter bør dette anbringende forkastes.

12 Endvidere har den franske regering gjort gældende, at Frankrig er den største eksportør af olieaffald til de øvrige medlemsstater.

13 Rigtigheden heraf er ikke bestridt, men det bemærkes, som anført af Domstolen i dom af 9. februar 1984 (Rhône-Alpes Huiles, 295/82, Sml. 1984 s. 575), at det ikke alene af det forhold, at en enkelt medlemsstat tegner sig for hovedparten af eksporten inden for Fællesskabet, kan udledes, at den i den pågældende stat gældende ordning tillader eksport til andre medlemsstater enten gennem indsamlingsvirksomheder eller gennem de virksomheder, som opbevarer olieaffald.

14 Endelig har den franske regering gjort gældende, at foreligger der hindringer for udførslerne, er formålet hermed alene at sikre overholdelse af formålene med direktiv 75/439.

15 Dette anbringende må forkastes, da sigtet med direktiv 75/439, som det i øvrigt fremgår af syvende betragtning til direktivet, er iværksættelsen af et behandlingssystem for olieaffald, »som ikke hæmmer samhandelen inden for Fællesskabet, og som ikke påvirker konkurrencevilkårene«.

16 Af det anførte følger, at Den franske Republik ved i forbindelse med den ved anordning nr. 79/981 af 21. november 1979 og to gennemførelsesbekendtgørelser af samme dato indførte indsamlings- og bortskaffelsesordning for olieaffald at have udelukket udførsel af olieaffald til andre medlemsstater, har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EØF-traktatens artikel 34.

Sagens omkostninger

17 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Ved i forbindelse med den ved anordning nr. 79/981 af 21. november 1979 og to gennemførelsesbekendtgørelser af samme dato indførte indsamlings- og bortskaffelsesordning for olieaffald at have udelukket udførsel af olieaffald til andre medlemsstater, har Den franske Republik tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EØF-traktatens artikel 34.

2) Den franske Republik betaler sagens omkostninger.

Mackenzie Stuart Bosco Kakouris

Koopmans Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. februar 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident